

den 15. marts 2005

SENVINTERAFTEN PÅ TORNETRÄSK. Isen lå tyk, over en meter. Overalt på den halvfjerds kilometer lange sø lå der arker, små skure på meder, fire kvadratmeter i omfang. Sent på vinteren valfartede Kirunas indbyggere op til Torneträsk. Man kørte derop på snescooter og havde arken med på slæb.

Inden i arken var der en lem i gulvet. Man borede et hul i den tykke is. Et plastrør forbandt hullet i isen med lemmen i gulvet, på den måde forhindrede man den isnende blæst i at komme ind i arken nedefra. Og så sad man derinde og fiskede med en kort stang gennem hullet.

Leif Pudas sad i de bare underbukser i sin ark og fiskede. Klokkeren var halv ni om aftenen. Han havde drukket nogen øl, det var jo lørdag. Petroleumsovnene susede og peb. Der var rigtig varmt, temperaturen var oppe over femogtyve. Fisk havde han også fået, femten fjeldørreder, små, men alligevel. Han havde også gemt nogle kvabber til sin søsters kat.

Da det var tid til at pisse, følte det som en befrielse, han følte sig helt overophedet, det skulle blive skønt at komme ud og blive kølet lidt ned. Han tog snescooterstøvlerne på og skrævede ud i kulden og mørket i de bare underbukser.

Så snart han åbnede døren, greb vinden fat i den. For fanden da, hvor det blæste.

Om dagen havde det været solrigt og vindstille. Men i fjeldene forandrede vejret sig hele tiden. Nu rev og bed stormen i døren som en gal hund. Først var der knap nok nogen vind,

den lå ligesom stille og knurrede og samlede kræfter, og så hev den ellers til som bare pokker. Man spekulerede på, om hængslerne mon holdt. Leif Pudas måtte gribe fat i døren med begge hænder for at lukke den efter sig. Måske burde han tage noget tøj på. Åhr, hvad fanden, han kunne hurtigt få slået en streg.

Stormen førte en masse løs sne med sig. Ikke den dér fine nysne, men skarpslebne diamanter af fygesne. Den fór hen over jorden som en hvid nahalet kat, gennemtæskede hans hud i en langsom, ond rytme.

Leif Pudas løb rundt om arken for at komme i læ for vinden og stillede sig til at pisse. I læ for vinden, men koldt som ind i helvede. Pungen strammede sig sammen til en stenhård kugle. Men pisset kom da ud. Han forventede næsten, at det skulle give sig til at fryse på sin vej gennem luften. Forvandles til en gul bue af is.

Lige da han var færdig, hørte han ligesom en brølen gennem vinden, og pludselig fik han arken i ryggen. Den væltede ham næsten omkuld, og i næste øjeblik var den blæst væk.

Det tog ham et par sekunder sådan rigtigt at fatte det. Stormen havde taget arken. Han så vinduet, firkanten af varmt lys i mørket, og hvordan det fór af sted i mørket, væk fra ham.

Han løb et par skridt i mørket, men nu, hvor arken ikke var fortøjet længere, kom der fart under den. Han havde ikke en chance for at indhente den, der var jo fart på med de meder.

Først tænkte han kun på arken. Han havde selv bygget den i krydsfinér og isoleret den og beklædt den med aluminium. I morgen, når han fandt den igen, ville den være det rene pindebrænde. Man måtte bare håbe, at den ikke forvoldte skader på noget. Så kunne der blive ballade.

Så kom der et kraftigt stormkast. Det var lige ved at kaste ham til jorden. Og nu gik det op for ham, at han var i fare. Og så alle de øl i kroppen, blodet lå ligesom lige under huden. Hvis det ikke lykkedes ham at komme indenfor et sted meget snart, så ville han fryse ihjel i en allerhelvedes fart.

Han så sig omkring. Op til Abisko turiststation var der sikkert en kilometer, det ville han aldrig kunne klare, nu gjaldt det minutter. Hvor var den nærmeste ark? Snefygningen og stormen gjorde, at han ikke kunne se lys fra andre arker.

Tænk dig om, sagde han til sig selv. Nu tager du sgu ikke et eneste skridt, inden du har brugt hovedet. Hvilken retning vender du nu?

Han brugte hovedet i tre sekunder, kunne allerede mærke, hvor stive hænderne blev, stak dem op i armhulerne. Gik fire skridt fra det sted, hvor han stod, og det lykkedes ham at støde lige ind i snescooteren. Nøglen lå i den flygtende ark, men han havde en lille værktøjskasse under sædet, og den tog han frem.

Så bad han til en eller anden deroppe, at han måtte gå i den rigtige retning hen imod sin nærmeste nabo-ark. Der var ikke mere end tyve meter, men hvert skridt trak tårer. Af skræk for at gå forbi. For så var han dødsens.

Han spejdede efter Perssons glasfiberark. Den skarpe sne i øjnene, han kneb dem sammen, og der blev ligesom dannet et søle over øjnene, som han måtte tørre væk. Man kunne jo ikke se noget som helst, mørke og sne.

Han tænkte på sin søster. Og han tænkte på sin eks-samleverske, på at de nu alligevel havde haft det godt på mange måder.

Han var lige ved at bumpe ind i Perssons ark, inden han fik øje på den. Ingen hjemme, sort i vinduerne. Han fik hammeren op af værktøjskassen, måtte bruge venstre hånd, højre var helt ubrugelig, den gjorde forfærdeligt ondt efter at have holdt fast i værktøjskassens kolde stålhåndtag. Han famlede sig vej gennem mørket til det lille vindue af plexiglas og slog det ind.

Angsten gjorde ham stærk, og han hævdede sine næsten hundrede kilo op og ind gennem vinduet. Bandede, da han skrabede maven mod den skarpe metalkant. Men hvad gjorde det?

Så tæt på havde døden aldrig før åndet ham i nakken.

Da han først var inde, gjaldt det om at varme stedet op. Selvom han var i læ for vinden, var arken jo iskold.

Han fumlede rundt i skuffer og fik fat i nogle tændstikker. Hvordan kan man overhovedet holde på noget, der er så småt, når ens hænder er helt stive af kulde? Han stak fingrene i munden for at varme dem, før det lykkedes ham at få så meget styr på dem, at han kunne tænde petroleumslampen og ovnen. Hele kroppen bare rystede og dirrede, aldrig i sit liv havde han frosset så meget som nu. Iskold helt ind til knoglerne.

“For fanden da, hvor er der koldt, koldt som ind i helvede,” sagde han flere gange til sig selv. Han talte højt, det holdt på en eller anden måde panikken på afstand, og det føltes, som om han holdt sig selv med selskab.

Vinden som en ondskabsfuld gud gennem ruden, han rev en hynde til sig, som stod op ad væggen, og det lykkedes ham at kile den så nogenlunde fast, klemme den fast mellem gardinstangen og væggen.

Han ledte og fandt en rød dynejakke, det var sikkert fru Perssons. Han fandt også en skuffe med undertøj, tog to par lange underbukser på, et par på benene og et par på hovedet.

Varmen kom langsomt, han holdt lemmerne frem mod petroleumsovnen, det stak og dunkede i dem, gjorde allerhelvedes ondt. Han havde overhovedet ingen følelse i den ene kind og det ene øre, det var ikke godt.

På briksen lå der en stak vattæpper. De var selvfølgelig iskolde, men han ville alligevel svøbe sig ind i dem, om ikke andet virkede de da isolerende.

Jeg overlevede, sagde han til sig selv. Og hvad så, hvis øret ryger?

Han rykkede vattæppet af briksen. Det var storblomstret i forskellige blålige nuancer, et levn fra halvfjerdserne.

Og under det lå der en kvinde. Hendes øjne var åbne og frosset til is, så de var helt hvide som matteret glas. Noget, der

lignede grød, eller måske opkast, på hagen og hænderne. Hun havde træningstøj på. På trøjen var der en rød plet.

Han skreg ikke. Han blev ikke engang forundret. Var ligesom allerede helt udmattet følelsesmæssigt efter det, han havde oplevet.

“Jamen for fanden da,” sagde han bare.

Og den følelse, der fór igennem ham, lignede allermost den følelse, man får, når man har fået en hvalp, og den tisser inde i huset for hundred og syttende gang. Magtesløshed over for loven om altings djævelskhed.

Han modstod en impuls til bare at lægge tæppet over hende igen og glemme alt om hende.

Så satte han sig ned og tænkte sig om. Hvad pokker skulle han stille op nu? Han skulle selvfølgelig hen til turiststationen. Ikke at han havde særlig meget lyst til at gå derop i mørket. Men han havde vel ikke noget valg. Og i øvrigt havde han ikke spor lyst til at sidde her og tø op sammen med hende.

Men en kort stund måtte han blive her. Indtil han holdt op med at fryse så allerhelvedes meget.

Der opstod en slags fællesskab mellem dem. Hun holdt ham med selskab, mens han sad dér en times tid med sine smerter i kropsdelen, efterhånden som han fik varmen igen. Han holdt hænderne frem mod petroleumsovn.

Han sagde ikke noget. Det gjorde hun heller ikke.

POLITIINSPEKTØR ANNA-MARIA MELLA og hendes kollega Sven-Erik Stålnacke ankom til fundstedet klokken kvart i tolv natten til søndag. Politiet havde lånt to snescootere af Abisko turiststation. Den ene havde slæde. En af fjeldguiderne havde tilbudt sin hjælp, og han kørte de to politifolk derud. Storm og mørke.

Leif Pudas, der havde fundet liget, sad på Abisko turiststation og var allerede én gang blevet afhørt af betjentene fra patruljevognen, der var nået frem først.

Da Leif Pudas var nået hen til turiststationen, havde der været lukket i receptionen. Det havde taget lidt tid, inden personalet på pubben havde taget ham alvorligt. Det var jo lørdag aften, og man var da vant til ukonventionel påklædning på turiststationen, folk kunne finde på at tage scooteroverallen af og sidde og drikke øl i undertøj og alt muligt. Men Leif Pudas var kommet brasende ind i en damedynejakke, som lige akkurat nåede ham til lidt under navlen, og et par lange underbukser som en turban om hovedet.

Først da han var begyndt at græde, var det gået op for dem, at der var sket noget alvorligt. Man havde lyttet, og så havde man været lidt varsom over for ham, mens man fik fat i politiet.

Han havde fundet en død kvinde, sagde han. Flere gange havde han gentaget, at det ikke var hans ark. Alligevel havde man tænkt, at det nok var en fyr, der havde slået sin kone ihjel. Ingen havde villet møde hans blik. Han havde siddet alene og grædt uden at forstyrre nogen, indtil politiet kom.

Det havde været umuligt at afspærre området omkring arken, vinden havde straks taget afspærringsbåndene med sig. I stedet havde man bundet båndene med de gule og sorte

striber rundt omkring arken, viklet det omkring den som en gavepakke. Nu smældede de vredt i vinden. Teknikerne var derinde og arbejdede på det lille areal i lyset fra forlygterne på snescooterne og den dæmpede petroleumslampebelysning, som arken kunne tilbyde.

Der kunne absolut ikke være mere end to personer i arken. Mens teknikerne arbejdede, stod Anna-Maria Mella og Sven-Erik Stålnacke udenfor og forsøgte at holde sig i bevægelse.

Det var stort set umuligt at høre hinanden gennem stormen og de tykke huer. Selv Sven-Erik havde en hue med øreklapper på, han plejede ellers at gå barhovedet midt om vinteren. De råbte til hinanden og bevægede sig som tykke Michelinmænd i deres scooteroveralls.

“Se her,” råbte Anna-Maria. “Det her er vel nok spøjst.”

Hun bredte armene ud og stod som et sejl mod vinden. Hun var en lille kvinde, vejede ikke ret meget. Sneen var tøet i løbet af dagen for så at fryse og blive til is ud på aftenen, så når hun stillede sig op på den måde, tog vinden hende, og hun begyndte langsomt at glide væk.

Sven-Erik lo og lod, som om han ville skynde sig at fange hende ind, inden hun gled over på den anden side af søen.

Nu kom teknikerne ud fra arken.

“Det her er i hvert fald ikke gerningsstedet,” skreg den ene til Anna-Maria Mella. “Det ser ud, som om det er knivstik. Men som sagt ser det ikke ud til at være gjort her. I kan tage liget. Vi fortsætter her i morgen, når det er til at se noget.”

“Og man ikke fryser røven i laser,” brølede hans alt for tyndtpåklædte kollega.

Teknikerne satte sig op på snescooterslæden og blev kørt op til turiststationen.

Anna-Maria Mella og Sven-Erik Stålnacke gik ind i arken.

Trangt og koldt var der.

“Men man slipper i det mindste for den satans blæst,” sagde

Sven-Erik og lukkede døren. "Sådan, nu kan vi da snakke sammen uden at råbe."

Det lille bord, der hang på væggen, var beklædt med plastlaminat med træmønster. Stolene, fire styks i hvid plastik, var stablet oven på hinanden. Der var en kogeplade og en lille køkkenvask. Der lå et rød og hvidt net cafeteriagardin og kunstfærdige stofblomster i en keramikvase på gulvet under plexiglasruden. En fastklemt hynde skærmede nogenlunde for vinden, der gerne ville ind gennem vinduet.

Sven-Erik åbnede ind til garderoben. Der stod et destillationsapparat. Han lukkede skabet.

"Ja, ja, den dér så vi ikke," sagde han bare.

Anna-Maria så på kvinden på briksen.

"En femoghalvfjerds?" spurgte hun.

Sven-Erik nikkede og brækkede de små istapper af overskægget.

Anna-Maria fandt båndoptageren frem fra lommen. Hun baksede med den en tid, fordi batterierne var blevet kolde, så den ikke virkede.

"Kom nu," sagde hun og holdt den hen imod petroleumsoven, der tappert kæmpede for at varme op indendørs på trods af den smadrede rude og al den renden ind og ud af døren.

Da hun havde fået gang i den, indtalte hun et signalment.

"Kvinde, blond page, i fyrrerne ... Hun er flot, ikke?"

Sven-Erik brummede.

"Jeg synes i hvert fald, hun er flot. Cirka en femoghalvfjerds høj, slank, store bryster. Ingen fingerring. Ingen smykker. Øjenfarven er svær at fastslå lige nu, måske kan retsmedicineren ... Lys træningsjakke, en vindtæt slags, pletterne er sikkert blodpletter, men det får vi nok snart at vide, matchende træningsbukser, løbesko. Og de er ikke bundet ..."

Anna-Maria bøjede sig ind over kvinden.

"Og hun har makeup på, læbestift, øjenskygge og mascara,"

fortsatte hun ind i båndoptageren. “Er det ikke lidt underligt, når man skal ud at træne? Og hvorfor har hun ingen hue på?”

“Det var dejlig varmt og godt vejr i dagtimerne i dag, og også i går,” sagde Sven-Erik. “Når det ikke blæser ...”

“Det er faktisk vinter! Alle normale mennesker går med hue, bortset fra dig. Tøjet ser i hvert fald ikke billigt ud, det gør hun heller ikke. Hun virker fornem på en eller anden måde.”

Anna-Maria slukkede for båndoptageren.

“Vi er nødt til at banke på hos folk i aften allerede. Turiststationen og den østlige del af Abisko. Vi spørger også butiksejerne, om det er én, de kender. Man skulle synes, nogen burde have meldt hende savnet.”

“Jeg synes, der er noget bekendt ved hende,” sagde Sven-Erik eftertænksomt.

Anna-Maria nikkede.

“Så er hun måske fra Kiruna. Tænk dig om. Det er måske nogen, man har set. Tandlæge? En, der står i en butik? Banken?”

Sven-Erik rystede på hovedet.

“Hold op,” sagde han. “Det dukker op, når det dukker op.”

“Vi er også nødt til at tage rundt mellem arkerne,” sagde Anna-Maria.

“Ja. Og så i den satans storm.”

“Jamen alligevel!”

“Ja.”

De så på hinanden et øjeblik.

Sven-Erik så træt ud, syntes Anna-Maria. Træt og nedtrykt. Det blev han som regel af døde kvinder. Og for det meste var det jo tragiske dødsfald. De lå dér myrdede i køkkenet, og manden sad helt opløst i tårer i soveværelset, og man måtte bare være glad, hvis de ikke havde haft småbørn, der havde overværet det.

Selv blev hun aldrig så ilde berørt, jo, selvfølgelig, hvis det var børn. Børn og dyr, det vænnede man sig aldrig til. Men sådan et mord som det her. Ja, ikke at det gjorde hende glad. Eller at hun syntes, det var godt, at nogen var blevet myrdet, det var ikke det. Men et mord som det her ... man fik ligesom noget at bide i. Det havde hun behov for.

Hun smilede for sig selv af Sven-Eriks store våde overskæg. Det så ud som noget, der lå på vejen og var blevet kørt over. Her på det seneste var det vokset ret vildt. Hun spekulerede over, hvor ensom han mon egentlig var. Hans datter boede i Luleå med sin familie. De sås nok ikke særlig tit.

Og så for halvandet år siden var hans kat jo forsvundet. Anna-Maria havde forsøgt at overtale ham til at anskaffe sig en ny, men det ville Sven-Erik ikke. "De er bare til besvær," sagde han. "Man bliver så bundet." Hun vidste godt, hvad det betød. Han ville beskytte sig mod den dér hjertesorg. Gud, hvor havde han været urolig og havde spekuleret over Manne, da han forsvandt. Til sidst havde han opgivet håbet og var holdt op med at snakke om ham.

Det var så synd, syntes Anna-Maria. Sven-Erik var en sød fyr. Han ville være en god mand for en eller anden kvinde. Og en god ejer af et hvilket som helst dyr. Han og Anna-Maria kom godt ud af det med hinanden, men det ville aldrig falde dem ind at omgås i fritiden. Det var ikke bare det, at han var meget ældre end hun. De havde simpelthen bare ikke så meget til fælles. Hvis de mødte hinanden i byen eller i forretningerne, når de havde fri, gik samtalen altid så trægt. På arbejde kunne de skam sagtens plapre løs og hygge sig sammen.

Sven-Erik så på Anna-Maria. Hun var virkelig en lille kvinde, kun lidt over en meter og halvtreds, blev næsten helt væk i den store scooteroverall. Det lange, lyse hår helt mast sammen af huen. Ikke at hun tog sig af det. Hun var ikke meget for sminke og den slags. Havde vel heller ikke tid til det. Fire børn og en mand, der ikke så ud til at lave det helt store derhjemme. Ellers

var Robert vel god nok, Anna-Maria og han så ud til at have det fint sammen, han var bare så dvask.

Men hvor meget havde han egentlig selv bestilt derhjemme, mens han og Hjördis var gift? Han kunne ligesom ikke rigtigt huske det, men han kunne huske, at han ikke var vant til at lave mad dér i begyndelsen, da han blev alene.

“Nå,” sagde Anna-Maria. “Skulle vi to påtage os at famle os frem i stormen mellem arkerne, så kan de andre tage byen og turiststationen?”

Sven-Erik grinede.

“Det kan vi vel lige så godt, nu er denne lørdag aften jo alligevel ødelagt.”

Egentlig var den overhovedet ikke ødelagt. Hvad skulle han have lavet? Set fjernsyn og måske være gået i sauna hos naboen. Det samme som han plejede.

“Ja,” svarede Anna-Maria og trak lynlåsen op i scooter-overallen.

Men sådan havde hun det ikke. Det her var ikke en ødelagt lørdag aften. En ridder kan ikke bare gå rundt derhjemme og opholde sig i familiens skød, så bliver man tosset. Man er nødt til at komme ud og drage sit sværd. Komme hjem, træt og mæt på eventyr, til familien som uden tvivl havde ladet de tomme pizzakasser og sodavandsflasker ligge fremme og flyde i en bunke på stuebordet, men det gjorde ikke noget. Præcis sådan her var livet allerbedst. Gå en runde og banke på hos folk ude i mørket på isen.

“Håber ikke, hun havde børn,” sagde Anna-Maria, inden de gik ud i blæsten.

Sven-Erik svarede ikke. Han var lidt flov. Børn havde ikke engang strejft hans tanker. Alt hvad han havde tænkt på var, at han håbede, der ikke sad en kat lukket inde i en lejlighed et eller andet sted og ventede på sin ejer.

November 2003

REBECKA MARTINSSON BLIVER udskrevet fra den psykiatriske klinik ved St. Görans hospital. Hun tager toget op til Kiruna. Nu sidder hun i en taxa uden for sin farmors hus i Kurravara.

Efter at farmor døde, har huset tilhørt Rebecka og farbror Affe. Det er et gråt eternithus nede ved elven. Slidte linoleumsgulve og fugtpletter på væggene.

Før lugtede huset gammelt, men beboet. Permanente underliggende lugte af våde gummistøvler, stald, mad og bagværk. Farmors egen tryghedsmættede lugt. Og fars lugt selvfølgelig, dengang. Nu lugter huset af forladthed og indelukthed. Kælderen er profuld af rockwool, der skal holde jordkulden væk.

Taxachaufføren bærer hendes kuffert ind. Spørger, om den skal til under- eller overetagen.

“Op,” svarer hun.

Det var på overetagen, hun boede sammen med farmor.

Far boede i lejligheden i underetagen. Der står møblerne så underligt stille, som i en tidløs søvn under de store hvide lagner. Farbror Affes kone Inga-Britt bruger underetagen til pulterkammer. Her samler der sig flere og flere papkasser med bøger og tøj, her står gamle stole, som Inga-Britt har fundet billigt og skal sætte i stand engang med tiden. Fars møbler under lagnerne må rykke sig længere og længere ud mod væggene.

Det hjælper ikke spor, at den ikke ser ud som før. For Rebecka forandrer lejligheden nedenunder sig ikke.

Far har været død i så mange år, men så snart hun træder over dørtærsklen, ser hun ham sidde på slagbænken. Det er tid til morgenmad oppe hos farmor. Han har hørt hende komme

ned ad trappen og hurtigt sat sig op. Han har en rød- og sort-
ternet flannelsskjorte og en blå Helly Hansen-trøje på. De blå
arbejdsbukser af bævernylon er stoppet ned i tykke, højskaf-
tede ragsokker, som farmor har strikket. Øjnene er lidt opsvul-
mede. Da han får øje på hende, stryger han sig over skægstub-
bene og smiler.

Hun ser mange ting, som hun ikke så dengang. Eller gjorde
hun? Håndens strøg hen over skægstubbene, nu ser hun, at det
var en genert bevægelse. Hvorfor skulle hun tage sig af det? Af
at han ikke barberer sig? At han har sovet i sit tøj? Det er da
lige meget. Han er smuk, smuk.

Og øldåsen, der står ved køkkenvasken. Den er så blank
og slidt. Det er længe siden, der har været øl i den. Han drik-
ker andre ting af den, men vil have naboerne til at tro, at det
er lys øl.

Det tog jeg mig aldrig af, ville hun sige. Det var mor, der
tog på vej over det. Jeg elskede dig virkelig, virkelig.

Taxaen er kørt. Hun har tændt op i pejsen og skruet op for
radiatorerne.

Hun ligger på ryggen i køkkenet på en af farmors klude-
tæpper. Følger en flue med blikket. Den summer lidende og
højlydt. Bumper tungt og ligesom blindt mod loftet. Sådan
bliver de, dem der vågner af den pludselige varme i huset. En
forpint, forceret lyd, ussel, langsom flyvning. Nu lander den
på væggen, går sløvt og planløst rundt. Den har overhovedet
ingen reaktionsevne. Hun ville sandsynligvis kunne slå den
ihjel med de bare hænder. Så slap hun for den dér lyd. Men
hun orker ikke. Ligger der og kigger på den i stedet. Den dør
alligevel snart. Så må hun feje den op senere.

December 2003

DET ER TIRSDAG. Hver tirsdag kører Rebecka ind til byen. Møder op hos en terapeut og henter ugens Cipramil-dosis. Terapeuten er en kvinde i fyrrårsalderen. Rebecka forsøger at lade være med at foragte hende. Kan ikke lade være med at kigge på hendes sko og tænke: 'billige' og på hendes jakke og tænke, at den ikke sidder godt.

Men det er farligt at hage sig fast i foragten. Pludselig vender den sig om og siger: Og hvad med dig selv? Du, som ikke engang er i arbejde.

Terapeuten beder hende fortælle om sin barndom.

“Hvorfor det?” spørger Rebecka. “Det er jo ikke derfor, jeg er her?”

“Hvorfor mener du selv, at du er her?”

Hun er dødtæt af de professionelle modspørgsmål. Hun kigger ned i gulvtæppet for at skjule sit blik.

Hvad skulle hun kunne fortælle? Selv den mindste hændelse er som en rød knap. Hvis man trykker på den, aner man ikke, hvad der sker. Man mindes, hvordan man drak et glas mælk, og så dukker alt det andet op.

Jeg har ikke tænkt mig at vade rundt i alt det dér, tænker hun og nidstirrer hadsk pakken med papirlommetørklæder, der altid ligger parat på bordet mellem dem.

Hun ser sig selv udefra. Kan ikke arbejde. Sidder på det kolde toiletsæde om morgenen og trykker tabletter ud af pakningen, bange for hvad der ellers ville ske.

Ordene er mange. Pinlig, patetisk, ynkelig, ækel, ulækker, belastning, skør, syg. Morder.

Hun er nødt til at være sød over for terapeuten. Imødekom-mende. På vej til at få det bedre. Ikke så besværlig hele tiden.

Jeg skal nok fortælle hende noget, tænker hun. Næste gang.

Hun kunne jo lyve. Det har hun jo gjort før.

Hun kunne jo sige: Min mor. Jeg tror ikke, hun elskede mig. Og det er måske slet ikke en usandhed. Snarere en lille sandhed. Men denne sandhed skjuler den store sandhed:

Jeg græd ikke, da hun døde, tænker Rebecka. Jeg var elleve og iskold. Der er noget helt galt fat med mig.